

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: P. J.**, nar. x, bytem x proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2013, č. j. 16087/13/5000-14103-806032,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 11. 10. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce zčásti změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Čáslavi (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 10. 2012, č. j. 61090/12/039971205535. Změna se týkala podmínek placení doměřené daně a penále, přičemž v ostatním zůstal výrok rozhodnutí správce daně, kterým byla žalobci za zdaňovací období roku 2009 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 101.820,- Kč a stanoveno penále ve výši 20.364,- Kč, beze změny. Hlavní příčinou doměření daně bylo nesprávné časové zařazení a nesprávná výše výdajů uplatněných v souvislosti s nákupem a prodejem domu a pozemků v rámci realitní činnosti žalobce.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že žalovaný se nevypořádal se všemi jeho námitkami a dále nezohlednil fakt, že se žalobce pokoušel předmětnou nemovitost v roce

2009 pronajmout, což by mělo relevanci ve vztahu k posouzení této nemovitosti jako dlouhodobého hmotného majetku. Posouzení sporné otázky, zda v případě daňových přiznání za zdaňovací období roku 2008 a 2009 žalobce provedl chybnou kategorizaci příjmů a výdajů ohledně předmětných nemovitostí, je podle žalobce velmi složité. Tvůrci zákona umožnili daňovému subjektu ve zcela výjimečných případech zařadit nemovitost do kategorie zboží. Jedná se však o problematiku velmi složitou a požadavek detailní znalosti zákonné úpravy daňových povinností činěný na poplatníka je neadekvátní, neboť takovou znalost nemají ani odborní státní zaměstnanci. Žalobce napadenému rozhodnutí dále vytknul, že aplikace zákona byla v tomto případě neúměrně tvrdá, až likvidační. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení s tím, že žalobce koupil dne 4. 11. 2008 nemovitosti v katastrálním území Křesetice, a to rodinný dům č. p. x stojící na pozemku parc. č. x, pozemek parc. č. x a pozemek ve zjednodušené evidenci č. x za souhrnnou cenu 750.000,- Kč, přičemž žalobce se v kupní smlouvě označil identifikačním číslem. Dne 20. 8. 2009 žalobce rodinný dům č. p. x a pozemek parc. č. x prodal za souhrnnou cenu 1.100.000,- Kč, pozemek ve zjednodušené evidenci č. x nebyl v předmětném období prodán. Žalobce v době koupě a prodeje nemovitostí podnikal na základě živnostenského oprávnění v oblasti realitní činnosti. Dne 16. 3. 2009 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, ze kterého je mimo jiné zřejmé, že předmětem podnikání žalobce byla realitní činnost. V rámci realitní činnosti žalobce vykázal příjmy ve výši 0,- Kč a výdaje ve výši 750.352,- Kč. Dne 24. 8. 2009 žalobce podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, ve kterém vykázal příjmy ve výši 0,- Kč a výdaje ve výši 352,- Kč. Výdaje za koupi nemovitostí byly poté žalobcem uplatněny až v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, v němž žalobce vykázal v souvislosti s realitní činností příjmy ve výši 1.067.000,- Kč a výdaje ve výši 754.432,- Kč. Dne 6. 3. 2012 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu. Správce daně postup žalobce, který výdaje spojené s koupí nemovitostí vykázal až v daňovém přiznání za rok 2009, posoudil jako nesprávný. Správce daně předmětné nemovitosti právně kvalifikoval jako zboží dle § 9 odst. 5 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví (dále jen „vyhl. č. 500/2002 Sb.“). Dle tohoto ustanovení jsou zbožím mimo jiné i nemovitosti, které účetní jednotka, jejímž předmětem činnosti je nákup a prodej nemovitostí, nakupuje za účelem prodeje a sama je nepoužívá, nepronajímá a neprovádí na nich technické zhodnocení. Správce daně dále uvedl, že na pozemky se dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 304/2009 Sb. (dále jen „zákon o dani z příjmů“) aplikuje jiný právní režim než na stavby. Podle § 24 odst. 2 písm. t) zákona o daních z příjmů je možné pořizovací cenu pozemku uplatnit jako výdaj jen do výše příjmů z prodeje, a to ve zdaňovacím období, kdy dojde k jeho prodeji. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že výdaj na pořízení nemovitosti – rodinného domu č. p. x měl být žalobcem dle § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů uplatněn jako výdaj za nákup zboží, do základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, nikoli roku 2009. Výdaj na pořízení pozemku parc. č. x pak byl v roce 2009 žalobcem uplatněn správně, tento výdaj ovšem mohl být uplatněn pouze do výše dosaženého příjmu z prodeje. Výdaj na pořízení pozemku ve zvláštní evidenci č. x bude moci žalobce uplatnit až v roce, kdy tento prodá. Vzhledem k uvedenému správce daně provedl pro účely daňového řízení výpočet provedeným na základě znaleckého posudku rozdělení souhrnné

kupní ceny za předmětné nemovitosti ve výši 750.000,- Kč v poměru k hodnotě jednotlivých nemovitostí. Na základě tohoto výpočtu byla kupní cena rodinného domu č.p. x stanovena v částce 640.575,- Kč, kupní cena pozemku parc. č. 144 stanovena v částce 92.325,- Kč a kupní cena pozemku ve zvláštní evidenci stanovena v částce 17.100,- Kč. Správce daně provedl dále obdobným výpočtem rozdělení souhrnné prodejní ceny rodinného domu č. p. x a pozemku parc. č. x ve výši 1.100.000,- Kč následovně: prodejní cena rodinného domu č. p. x byla stanovena v částce 1.028.720,- Kč a prodejní cena pozemku parc. č. x byla stanovena v částce 71.280,- Kč. Na základě výše uvedeného správce daně konstatoval, že jako daňově uznatelné výdaje roku 2009 bylo možno uplatnit pouze výdaje za pořízení pozemku p. č. x, a to pouze do výše příjmů, tj. ve výši 71.280,- Kč. Žalobce si však daňovým přiznáním za rok 2009 uplatnil jako výdaje částku 750.000,- Kč, a tímto svým jednáním si neoprávněně zvýšil výdaje o částku 678.720,- Kč. Na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 22. 10. 2012 správce daně vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, kterým žalobci doměřil daň ve výši 101.820,- Kč a uložil povinnost zaplatit penále z doměřené částky daně ve výši 20.364,- Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. Pokud jde o tvrzení žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány všechny námitky žalobce, pak uvedl, že napadené rozhodnutí se námitkami žalobce zabývá na stranách 7 a 8 a vypořádává je v celé jejich šíři. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil fakt, že se žalobce pokoušel předmětnou nemovitost v roce 2009 pronajmout, což by mělo relevanci ve vztahu k posouzení předmětné nemovitosti jako dlouhodobého hmotného majetku, tak k tomu podotýká, že s tímto tvrzením žalobce se žalovaný vypořádal na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud pak jde o námitku žalobce, že stát nemůže po daňovém poplatníku požadovat detailní znalost zákona, pokud ji nemají ani jeho kontrolní pracovníci, k této žalovaný uvedl, že žalobce má patrně na mysli původní konstatování správce daně ze strany 3 protokolu ze dne 11. 6. 2012, č. j. 45382/12/039930202366, kde správce daně uzavřel, že výdaje za rok 2009 byly neoprávněně zvýšeny o částku 750.000,- Kč, avšak později (v protokolu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 45384/12/039930202366) správce daně následně opravil tento údaj opravil v protokolu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 45384/12/039930202366, na částku 678.720,- Kč. Své pochybení tedy správce daně bezodkladně opravil a veškeré jeho další postupy již vycházely ze správných podkladů. Ani této námitce tedy nemůže žalovaný přisvědčit, neboť neznalost zákona nezbavuje nikoho odpovědnosti za jeho porušení, žalobce proto nemůže svůj nesprávný postup při vykazování výdajů za rok 2009 omlouvat svou neznalostí zákona. Pokud jde o poslední žalobní námitku, že aplikace zákona je v případě žalobce neúměrně tvrdá, žalovaný uvedl, že správce daně při doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 postupoval zcela v souladu s právními předpisy a zásadami správy daní, i tato námitka je proto nedůvodná. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Na to žalobce reagoval podáním repliky. S obsahem vyjádření žalovaného se neztotožnil a znovu akcentoval, že právní úprava daňových povinností je podle jeho názoru nejednoznačná, právní vzdělání úředníků nedostatečné a žalobou napadené rozhodnutí nespravedlivé.

Krajský soud v Praze zjistil následující relevantní skutečnosti:

Mezi účastníky není sporné, že žalobce byl v předmětných zdaňovacích obdobích roku 2008 a 2009 fyzickou osobou podnikající na základě živnostenského oprávnění v realitní činnosti a ani to, že žalobce nemovitosti - rodinný dům č. p. x, pozemek parc. č. x a pozemek ve zjednodušené evidenci č. x, koupil dne 4. 11. 2008 za souhrnnou cenu 750.000,- Kč a nemovitosti - rodinný dům č. p. x a pozemek parc. č. x opět prodal dne 20. 8. 2009 za souhrnnou cenu 1.100.000,- Kč.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 16. 3. 2009 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, kde kolonku 101 (příjmy) vůbec nevyplnil a v kolonce 102 (výdaje) uvedl částku 750.352,- Kč, přičemž jako druh činnosti uvedl realitní činnost. Dne 24. 8. 2009 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, kde kolonku 101 (příjmy) vůbec nevyplnil a v kolonce 102 (výdaje) uvedl částku 352,- Kč, přičemž jako druh činnosti uvedl realitní činnost. Dne 24. 3. 2010 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, kde v kolonce 101 příjmy uvedl částku 1.067.000,- Kč a v kolonce 102 výdaje uvedl částku 754.423,- Kč, přičemž jako druh činnosti uvedl realitní činnost. Dne 6. 3. 2012 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu. Na základě provedené kontroly správce daně uzavřel, že postup žalobce, který výdaje spojené s koupí nemovitostí vykázal až v daňovém přiznání za rok 2009, je nesprávný. Konstatoval, že předmětné nemovitosti je nutné právně kvalifikovat jako zboží dle § 9 odst. 5 vyhl. č. 500/2002 Sb., přičemž na pozemky se dle zákona o dani z příjmů aplikuje jiný právní režim než na stavby, a to podle § 24 odst. 2 písm. t) zákona o daních z příjmů je možné pořizovací cenu pozemku uplatnit jako výdaj jen do výše příjmů z prodeje, a to ve zdaňovacím období, kdy dojde k jeho prodeji. Výdaj na pořízení nemovitosti – rodinného domu č. p. x měl tudíž být žalobcem uplatněn jako výdaj za nákup zboží do základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, nikoli roku 2009. Výdaj na pořízení pozemku parc. č. x pak byl v roce 2009 žalobcem uplatněn správně, tento výdaj ovšem mohl být uplatněn pouze do výše dosaženého příjmu z prodeje. Výdaj na pořízení pozemku ve zvláštní evidenci č. x pak bude moci žalobce uplatnit až v roce, kdy tento prodá. Správce daně poté učinil na základě znaleckého posudku a výše uvedeného klíče závěr, že jako daňově uznatelné výdaje žalobce za rok 2009 bylo možno uplatnit pouze výdaje za pořízení pozemku parc. č. x, a to pouze do výše příjmů, tj. ve výši 71.280,- Kč. Na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 12. 9. 2012 byl Finančním úřadem v Čáslavi vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, kterým byla žalobci doměřena daň v částce 101.820,- Kč a dále penále ve výši 20.364,- Kč. V odvolání proti němu žalobce namítal, že předmětná nemovitost byla zakoupena původně pro řešení vlastního bydlení, že správce daně nezohlednil fakt, že žalobce se pokoušel předmětnou nemovitost pronajmout, že prohlášení činěná před správcem daně ohledně toho, že žalobce podniká v realitách a podobně, byla činěna pod nátlakem a pod vlivem manipulace ze strany správce daně. Žalobce rovněž namítal porušení mlčenlivosti ze strany správce daně. Dále namítal, že mu nebylo správcem daně umožněno prostudování zprávy o daňové kontrole. Žalobce též namítal nesprávně zahrnutý úrok ve výši 13,- Kč do základu daně roku 2009. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Krajský soud v Praze v mezích uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobnímu bodu 1), ve kterém žalobce napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal, že tímto rozhodnutím o odvolání žalobce nebyly vypořádány všechny námitky žalobce, soud uvádí, že žalobce v odvolání namítal v první řadě to, že předmětná nemovitost byla zakoupena původně pro řešení vlastního bydlení a že správce daně nezohlednil ani fakt, že žalobce se pokoušel předmětnou nemovitost později pronajmout. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou, zda předmětná nemovitost byla zakoupena jako zboží nebo hmotný majetek, zabýval velmi podrobně, nic na tom nemění ani fakt, že z velké části převzal argumentaci správce daně, která se jeví jako dostatečně podrobná a naprosto logická. V rámci této argumentace přitom byly vypořádány i uvedené námitky žalobce. Žalobce dále v odvolání namítal, že prohlášení činěná před správcem daně ohledně toho, že žalobce podniká v realitách a podobně, byla činěna pod nátlakem a pod vlivem manipulace ze strany správce daně. I s touto námitkou se však žalovaný vypořádal, když uvedl, že žalobce vždy souhlas s obsahem protokolů ze všech ústních jednání stvrdil svým podpisem, k zápisům nevzněl žádné připomínky ani návrhy na doplnění a v průběhu kontroly nepodal žádnou stížnost na nesprávný postup či nevhodné chování pracovníků správce daně. Žalobce dále v odvolání namítal porušení mlčenlivosti ze strany správce daně, s touto námitkou se žalovaný rovněž vypořádal, když uvedl, že takové námitce nelze přisvědčit, neboť v případě správce daně při získávání informací od jiných orgánů a správců daně nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti, neboť takový postup je zákonem předpokládán, a to konkrétně ustanovením § 9 a 57 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobce v odvolání rovněž namítal, že mu nebylo správcem daně umožněno prostudování zprávy o daňové kontrole. I s touto námitkou se žalovaný vypořádal, když uvedl, že žalobce zde naráží na situaci, kdy v rámci projednání zprávy o kontrole dne 3. 10. 2012 žalobce odmítl zprávu o kontrole podepsat a seznámit se s ní a požadoval její vydání bez podpisu k prostudování. Z důvodu odmítnutí podpisu byla zpráva o kontrole zaslána odvolateli poštovní přepravou a doručena vložení do schránky dne 23. 10. 2012. Námitku nesprávně zahrnutého úroku ve výši 13,- Kč do základu daně roku 2009 žalovaný uznal. Žádné další námitky žalobce v rámci odvolání neuplatnil. Tento žalobní bod proto soud nepovažuje za důvodný.

K žalobnímu bodu 2), ve kterém žalobce napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal, že v tomto rozhodnutí nebyl zohledněn fakt, že žalobce se pokoušel předmětnou nemovitost v roce 2009 pronajmout, což by mělo relevanci ve vztahu k jejímu posouzení jako dlouhodobého hmotného majetku, soud uvádí, že tuto námitku žalobce uplatňoval již v odvolání, a jak bylo uvedeno výše, žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí zabýval v rámci řešení otázky, zda předmětná nemovitost byla zakoupena jako zboží nebo jako dlouhodobý hmotný majetek. Žalovaný dospěl mimo jiné k závěru, že tvrzení žalobce o tom, že předmětné nemovitosti byly dlouhodobým hmotným majetkem (neboť byly technicky zhodnocovány), nebylo prokázáno a naopak byl prokázán opak, kdy žalobce potvrzoval pořízení těchto nemovitostí v souvislosti s jeho realitním podnikáním, v řádném daňovém přiznání za rok 2008 původně do daňových výdajů uplatnil nabývací cenu těchto nemovitostí (byť nesprávně včetně ceny pořízených pozemků) a také v daňovém přiznání za rok 2009 příjem z prodeje těchto nemovitostí označil jako příjem z podnikání v realitní činnosti. Se závěry žalovaného týkajícími se posouzení otázky, zda byly předmětné nemovitosti zakoupeny jako zboží nebo dlouhodobý hmotný majetek, se přitom soud ztotožňuje a úvahy žalovaného považuje za příléhavé a odpovídající obsahu daňového spisu. V dané věci je podstatné, že žalobce poté, co byl v průběhu daňové kontroly seznámen s názorem správce

daně, nenavrhl k prokázání svého tvrzení o tom, že předmětné nemovitosti bylo třeba posoudit jako dlouhodobý hmotný majetek, žádné relevantní důkazní prostředky. Důkazní břemeno k prokázání jeho daňového tvrzení ale leží výhradně na něm. Podle ustálené judikatury, zrekapitulované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 61, platí, že „[...] daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tzn. že nese břemeno tvrzení, a povinnost svá tvrzení doložit, tzn. že nese břemeno důkazní. Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010-124).“

Prostřednictvím daňového tvrzení za zdaňovací období 2009 žalobce tvrdil v souvislosti s jeho podnikáním mj. výdaj v částce 750 000,- Kč. Tento výdaj učiněný v souvislosti s nákupem nemovitostí byl v jeho daňové evidenci (žalobce nevedl účetnictví) zaúčtován jako nákup zboží dne 2. 1. 2009. Daňovému tvrzení žalobce tak sice odpovídal obsah daňové evidence, který však nekorespondoval se skutečným stavem, kdy předmětné nemovitosti žalobce zakoupil a zaplatil již ve zdaňovacím období roku 2008. Možnost uplatnění výdaje v pozdějším zdaňovacím období přitom z právní úpravy obsažené v § 24 odst. 2 písm. t) věty první zákona o daních z příjmů lze dovodit pouze pro nákup pozemků, nikoliv staveb, které s ohledem na vyloučení zásob v § 26 odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů z pojmu „hmotný majetek“ nelze považovat za „hmotný majetek vyloučený z odpisování“ dle § 24 odst. 2 písm. t) zákona o daních z příjmů. Pouze ve zdaňovacím období roku 2008 tak mohl být předmětný výdaj účtován v daňové evidenci a daňově uplatněn na pořízení budovy. Žalobní tvrzení žalobce o tom, že nemovitosti nebyly zbožím, ale dlouhodobým hmotným majetkem přitom daňová evidence žalobce nesvědčí, neboť tímto způsobem o nemovitostech účtováno nebylo. Žalobce navíc toto tvrzení nedoložil ani jinými důkazy, přičemž jeho vnitřní přesvědčení je v dané souvislosti nepodstatné. Stejně tak je nepodstatná snaha žalobce uvedené nemovitosti pronajmout, neboť k pronajmutí ve skutečnosti nedošlo a ani přeražení nemovitostí do dlouhodobého hmotného majetku by žalobce neopravňovalo k uplatnění výdaje na jejich pořízení v celku ve zdaňovacím období roku 2009, protože by bylo možné uplatnit pouze případné odpisy za roky 2008 a 2009. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

K žalobnímu bodu 3), ve kterém žalobce napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal neúměrnou tvrdost, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovanému byla doměřena daň ve výši 101.820,- Kč, kterou měl žalobce zaplatit již na základě daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, kdyby byla podána řádně. Za sankci lze považovat toliko penále z doměřené daně ve výši 20.364,- Kč. V daňovém řízení pak existuje institut odstranění tvrdosti, který je upraven v § 259 až § 260 daňového řádu a jde o institut prominutí daně nebo příslušenství daně. Jeho případné uplatnění je však jinou, s danou věcí bezprostředně nesouvisící, otázkou. Ani tato námitka tudíž nemůže vést k závěru o důvodnosti žaloby.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu účelně

vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. prosince 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová